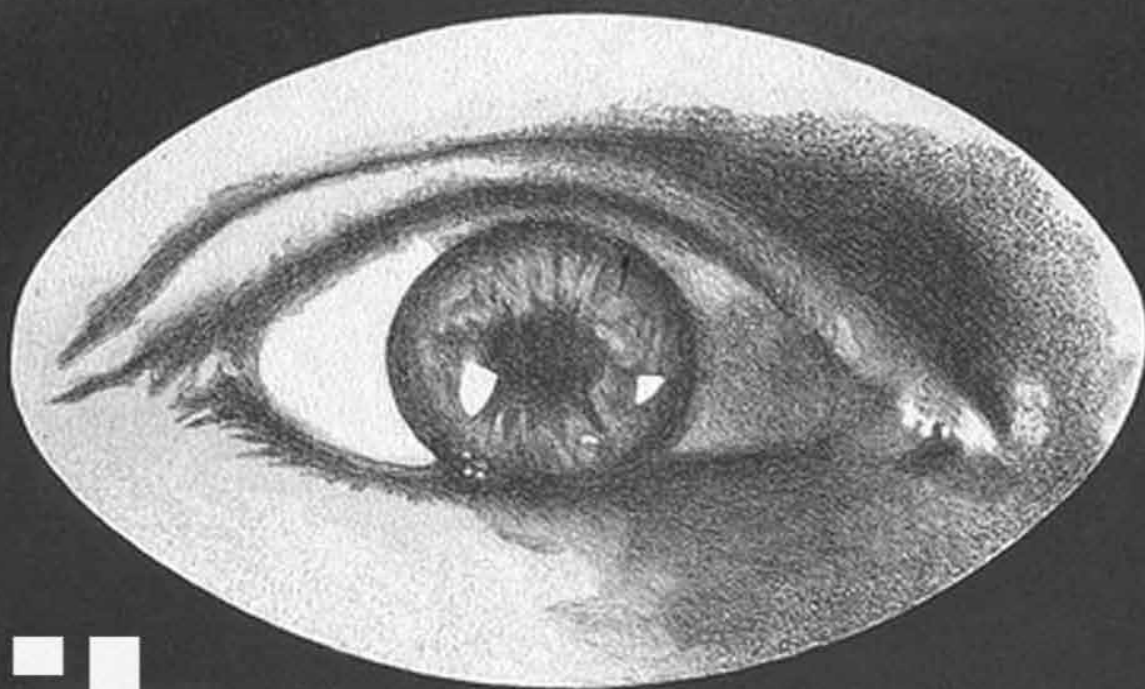
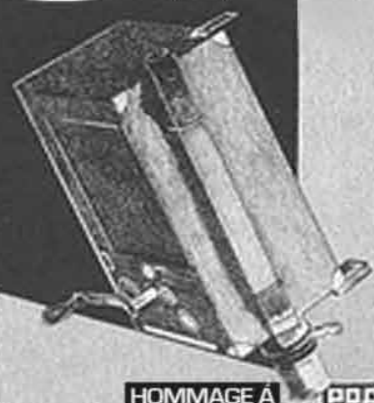
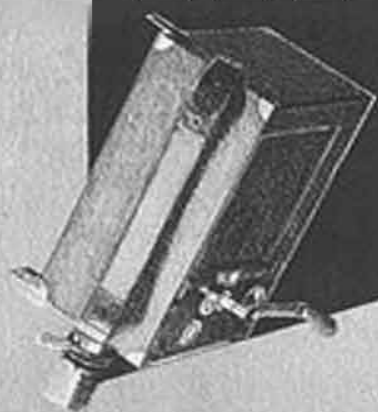

Mediawave 2011

Filmszerem

HOMMAGE Á РОДЧЕНКО

I. évf.
2.
szám
nyár

Tartalomjegyzék

Bevezető	3
Szele Zoltán: Így ért véget a nyaram	4
Tóth Kriszta: Különleges bánásmód	6
Korčok Péter: Szívszorító történetek	8
Tóth Kriszta: Békefüst, háborúíz	11
Szele Zoltán: Góliát nyara	13
Korčok Péter: Ahányféle rendező...	14
Szele Zoltán: Kísérleti filmek 1.	17
Tóth Kriszta: Egy csendes mozi	22
Szele Zoltán: Kisjátékfilmek 2.	23
Korčok Péter: Borongós dombtetőn magányos asszony	26
Tóth Kriszta: Testvér	28
Korčok Péter: Mikor Mona mesél...	29
Szele Zoltán: Kisfilmek a nagyvilágból (Kisjátékfilmek 1.)	31
Tóth Kriszta: Nézz a képsorok mögé!	34
Korčok Péter: Megüli a gyomrot?	38
Tóth Kriszta - Korčok Péter: A kaposvári egyetemisták filmjei	41

Bevezető

A nyár – ahogy az már lenni szokott – a fesztiválok ideje és persze az iskolaszüneté. Ezt a kettőt ötvözve, mondhatjuk, rendhagyó lapszámmal jelentkezünk. Az idei Mediawave fesztiválról tudósítunk olvasóinknak, de nem akárhogy. A Nyugat-Magyarországi Egyetem, Savaria Egyetemi Központjának három vállalkozó kedvű hallgatójának segítségével.

Tóth Kriszta, Szele Zoltán és Korcok Péter a fesztivál sűrűjéből merítenek és osztják meg tapasztalataikat, élményeiket az arra kíváncsi, és leginkább a fesztivál pillanatait nélkülözni kényszerülőkkel.

Reméljük, hogy írásaik frissessége üdítően hat majd a nyári napokban!

Szele Zoltán: Így ért véget a nyaram...

Jó csínján bánni az előítéletekkel, azok ugyanis könnyedén becsaphatnak. Egy olyan filmről, ami a kihalt orosz sarkvidéken játszódik és mindössze két szereplőt mozgat, valószínűleg kevesen gondolnák azt, hogy érdemes megnézni.

Mégis nekik van igazuk: az Alexei Popogrebsky által írt és rendezett *Így ért véget a nyaram* szép képeivel rögtön elnyeri az ember tetszését, és rendkívül lassan csordogáló cselekménye ellenére is képes végig fenntartani az érdeklődést. A történet egy elhagyatott, egykor szebb napokat látott meteorológiai állomáson, illetve annak környezetében játszódik.

A fiatal, újonc Pavel, és a tapasztalt vén rókának számító Szergej a sarkvidék fojtogató magányában végzi munkáját. Nem csak a mostoha körülményekkel és a civilizáció majd teljes hiányával kell megküzdeniük, hanem a köztük fennálló generációs, illetve gondolkodásbeli különbségekkel is. A törékenynek tetsző kapcsolat akkor kezd atomjaira hullani, amikor Pavel szörnyű hírt kap rádión, és képtelen azt megosztani munkatársával.

Akármennyire is lehangolóan tűnik az iménti leírás, a film maga valahogy mégsem (teljesen) az. A rendező ügyesen kerüli azokat a zsákutcákat, amelyekkel alkotásából köldöknézős, művészileg is értékelhetetlen mozgó-kép kerekedhetett volna ki.

Az *Így ért véget a nyaram* úgy tud mély, komoly film lenni, hogy nem terheli le feleslegesen a nézőt, ellenben a közel a maximumot adja, amit ki lehetett hozni a témából.

Érdekesség, hogy a Pavel-t játszó Grigory Dobrygin nemrégiben még a Fekete Villám című, amerikai mintára készített akciófilm főszereplője volt, most pedig egy teljesen más stílusú alkotásban játszik kiválóan: nagy sztár lehet belőle.

Tóth Kriszta: Különleges bánásmód

A negyvenes éveiben járó luxus-prosti unja a banánt, meg akar szabadulni a láncaitól. Keres valamit, vagy valakit, akiben megkapaszkodhat, hogy kimászhasson az addigi életének gödréből. A nő elképzelése szerint egy pszichiáter testesíthetné meg ezt a kapaszkodót. Kérdés, hogy lesz-e valaki, aki segítő kezet nyújt neki?

A film elején párhuzamosan fut a két főszereplő története. Alice, a prostituált (Isabelle Huppert) fogadja a kuncsaftokat és próbál rajtuk segíteni, hasonlóképp Xavier, a pszichiáter (Bouli Lanners), aki a pácienseinek az életét igyekszik helyretenni. Nem árulok el nagy titkot azzal, hogy a cselekményszálak egy idő után találkoznak.

Az, hogy a rendező Jeanne Labrune a párhuzamos montázstechnika segítségével hozza összefüggésbe egy prostituált és egy doktor munkáját, abszolút feldobja a filmet, talán egy kissé groteszk utóízt adva neki. Na de persze nem csak ettől lesz érdekes, hanem a jól elhelyezett, eredeti poénok, a remek színészi alakítások és az olykor durva, néha pedig szívszorító jelenetek vegyítése is sokat nyom a latba. A történet önmagában egyáltalán nem vicces, de a frappáns humorral megfűszerezve sokkal könnyedebbé, emészthetőbbé válik. Azt, hogy végül is megkapják-e egymástól azt a bizonyos különleges bánásmódot, amire vágyanak, nem fogom elárulni.

Isabelle Huppert a hatvanhoz közelít, de egész egyszerűen lenyűgöző, amit produkál. Michael Haneke zongoratanárnőjeként láthattuk a szigorú, érzéketlen, közömbös arcát, amit több díjjal is jutalmaztak, most viszont egy jóval lágyabb, emberibb oldalát mutatta meg a Különleges bánásmódban, ami kifejezetten jól áll neki.

A filmet ajánlani tudom kivétel nélkül mindenkinek, mert nem nevezném annyira szélsőségesnek, hogy valakit óva intenék a megtekintésétől. Lehet rajta nevetni, akár sírni is, kinek mi esik jól, de mindenképpen érdemes megnézni legalább egyszer.

Korčok Péter: Szívszorító történetek (Kisjátékfilmek 4.)

A vászonról ömlik az életszag, a hősök keresik a kiutat, ritka az a pillanat (s pont ezért hatásos), mikor felsejlik egy mosoly, vagy feltör egy kósza kacaj. A filmekben a természetes zajok dominálnak, kevés beszéd, minimális zenei aláfestés, ám annál erősebb, mikor felcsendülnek a túlnyomórészt melankolikus dallamok.

Vadonatúj sírhanton gyönyörű halotti vers.

Chiara, a legkedvesebb, nagypapához fűződő emlékébe menekül a lakásukat behálózó, halál utáni nyomasztó légkör elől. Lehúzott rolók, síri csend, s persze, hogy a szülők jobban tudják, hogyan kell ilyenkor viselkedni. Laura Bispuri *Múló idő* (Passing Time) című kisjátékfilmje egy gyermeklelki csók a halott nagypapa lelkének.

Mert bármely szónál többet mond és ér..

Daniel Mulloy *Bébi* (Baby) című filmjében egy férfi megpróbál elcsábítani egy nőt. Nem ismerik egymást, s nem túl romantikus az első találkozás.

Amiről a szavak romokban pattannak vissza, azt a férfi kitartásával s érintéseivel semmisíti meg. Akár egy szép szerelmi történet is lehetne, ha nem lennének titkok mindkét oldalon...

Gyorsan és akadály nélkül csordul le a lány arcán a könny, nem úgy, mint útja Varsó felé.

Barátja, Vong már illegális bevándorlóként várja Mai Anh-t, aki több társával egyetemben cseppet sem bizalomgerjesztő csempészek segítségével próbál eljutni a lengyel fővárosba.

A Katarzyna Klimkiewicz által rendezett *Hanoi – Varsó* (Hanoi – Warszawa) rideg és sötét felvételein a lány sorra kapja a pofonokat az élettől, hogy aztán a végén csattanjon a legnagyobb.

Akik a tengerpartra nem nyaralni indultak...

A *Vörös függönyök* (Les Rideaux Rouges) főszereplője, Jose társával, a pici Pablo-val útra kel, hogy megtalálja anyját. Alain Deymier rendező gyönyörű snittekkel örökíti meg a sivár természetben önmagát kereső hőst.

Nem mindig, nem mindenhol, és nem mindenkinek fenéig tejfel az élet. Ez a négy történet apró, eldugva csordogáló csermelyként nyaldossa a néző érzelmeit.

Nekem kilépve a moziból muszáj volt megérintenem valaki élőt...

Tóth Kriszta:
Békefüst, háborúíz (Dokumentumfilmek 4.)

Dokumentumfilmre talán ritkán akasztanak olyan jelzőt, hogy "tündéri", de én most erős késztetést érzek, hogy megtegyem.

A *Szénégetők* című rövid, mindössze 15 perces filmből egész egyszerűen sugárzik a nyugalom és a kedvesség. A nyugalom minden bizonnyal az elszigeteltség miatt, merthogy a két szereplő, Marek és Janina nyaranta a hegyekben dolgoznak szénégetőként, távol a világ zajától és minden egyéb zavaró tényezőtől. A "kedvesség" sem egy túlzottan ide illő jelző, de gyönyörű felvételeket láthatunk a tájról, a folyamatosan füstölgő szénégetőről és a ház körül éldegélő állatokról. Például egy tyúkról, amint a pillangókat kergeti, vagy épp egy vázában lévő virágcsokorból csipeget, és a hatalmas kutyáról, akit erőteljesen frusztrál egy béka jelenléte, és még sorolhatnám, mert tulajdonképpen az egész film ilyen szösszenetekből áll.

Minden egyes napjuk ugyanúgy telik el, de a rendező Piotr Zlotorowicz rávilágít az apró részletekre, amitől színesebbé válik az amúgy szürke (a széntől már-már fekete), egyhangú nyaruk.

A béke és nyugalom után következik egy kis háború. Azt kell mondanom, hogy a *Cooking History*, magyarul a *Hogyan főzték a történelmet?* meglehetősen nagyot szólt. A vásznon, és a nézőtéren egyaránt.

A dokumentumfilm logline-ja így szól: „6 háború, 11 recept, 60361024 halott.” Nagyon ott van, nagyon frappáns, lényegretörő, szívbemarkoló. Az egész film ilyen. Le a kalappal a rendező, Peter Kerekes előtt. Nem tudom megállni, hogy ne kezdjek el ömlengeni, de tényleg nagy hatást gyakorolt rám a film (és úgy láttam, nem csak rám).

Alapvetően egy háborúkról szóló majdnem másfél órás mozi szerintem rendszeren meg tudja terhelni az ember lelkét, de ebben az esetben a tragikus események elmesélése közé beszúrt komikus elemek tették az egész filmet keserédessé. Nem tudunk szó nélkül elmenni amellett, hogy a filmben szereplő háborús szakácsok milyen borzalmakon mehettek keresztül, hány barátjuk veszett oda, és hogy ezt vajon fel lehet-e dolgozni valaha, vagy egy élet is kevés hozzá. A nehéz, zsíros alapra a rendező ráhúzott egy könnyedebb, light-os réteget, ezzel téve élvezhetőbbé és befogadhatóbbá az amúgy gyomorfekélyt okozó történetet. Kötelezően ajánlott megtekinteni!

Szele Zoltán: Góliát nyara

Átlagosnak tűnő mexikói srác premier plánjával indít a film, akiről kicsivel később kiderül, hogy nincs egyedül. Interjú folyik, s egy arctalan kérdező rázós, korántsem hétköznapi kérdésekkel bombázza a vele szemben ülő gyerekeket. *Megölted a barátnődet? Szerinted ő volt a gyilkos?*

Mellbevágó kezdés, s utána sem lesz sokkal vidámabb a *Góliát nyara*. Nicolás Pereda rendező, aki még nincs harminc éves, de már díjnyertes alkotónak mondhatja magát, ezúttal egy mexikói falucska lakóinak életébe ad betekintést új filmjével. Itt nyoma sincs a Robert Rodriguez akciómozik romantikus Mexikó-képének, minden egyes képkockáról süt a szegénység, a szomorúság és a szenvedés.

A szereplők életútja tragédiákkal van kikövezve, a rendező pedig érzékletes, hosszú snittekkel és mozaikos történetvezetéssel mutatja be problémáikat. A dokumentumfilmese megoldások és a teljesen realista ábrázolásmód, amely még a zenék használatát is nélkülözi, közel hozzák a nézőhöz ezt a sanyarú, sivár világot. Szinte megszűnnek a határok, nem fikciós/dokumentum mozgóképet, hanem igaz emberi sorsokat láthatunk, a rendező pedig látteleletet ad, és úgy gondolom, hogy várja a reakciókat a felvetett problémákra.

A *Góliát nyara* így nyugodt szívvel ajánlható mindazoknak, akik nyitottak a társadalmi anomáliák emberközeli bemutatására, és szeretik, ha egy film nem ad konkrét válaszokat a felvetett kérdésekre, ezzel is gondolkodásra készítve a befogadót.

Korčok Péter:

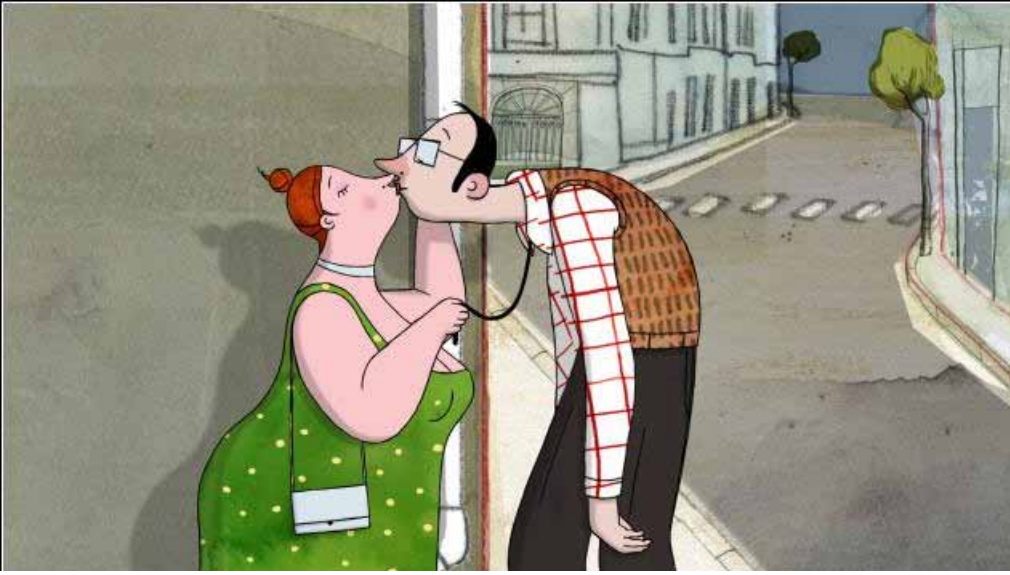
Ahányféle rendező... (Animációs filmek 2.)

Khm... akkor tehát! Ötlet és humor orgia, színekavalkád, különböző animációs technikák, visít a mellettem ülő lány, amúgy a nézők visszafogottan, de bizony nevetnek, én is reszketek és harapom a nyelvem, kiváltó ok: Animációs filmek 2.

Mati Kütt *Égi dal* címre hallgató nyitódarabjára mindez igaz kicsiben. A 45 perces szürreális agymenés fantasztikus lényekkel telezsúfolt világának legnehezebb foglalkozását minden bizonnyal a postás úzi. Kemény artista kiképzés, kondícionövélés egy doki felügyelete alatt, akinek egy bal agyfélteke a háziállata. Igen, mozog. És beszél is. És természetesen okos. Az *Égi dal* tele van szimbólumokkal, filozófiai utalásokkal, persze nem kötelező érteni, becsszó szórakoztató, s ebben a rendkívüli ötletgazdagság és témérdek vizuális poén a ludas; nagy szemét lennék, ha mindezeket most itt lelőném.

Ralf Kukula *Az ember, aki még hitt a gólyában* című animációs kisfilmjének főszereplője egy szeretnivaló agyi-fogyi férfi, aki tanulmányi körútra indul, hogy megtudja, honnan is jönnek a gyerekek, ugyanis szeretne egyet. Mosolygós, édes és szívcsücsök olvasztó.

Wonház Annamária *Falun* című bábfilmje egy beállításban mutatja be egy öreg házaspár napját. Nem erőlködik hatalmas, frappáns dolgokon, hogy olyan történetet hozzon össze, ami sikít és üvölt; szívmengetően aranyos, egyszerű papó egyszerű mamóval, jól eltalált, mégis falun mindennapi poé-
nokkal – s pont ezért.

Sose vezess, ha halott vagy. De igen, légy szíves vezess! Mert a Gregor Dashuber fejéből kipattant defektes várost és annak még defektesebb lakóit soha nem ismernénk meg.

Punkok, rockerek, drogosok, emósok, kétfejű (ez kicsit lehangoló) és négymel-
lű (ez lelkiállapot kérdése, de... juhé!) nagyon rózsaszín cicababa, gördeszkázó
anarchista pingvinek, mindez baromi jó képi világgal, fekete-fehér alapról rikító
vörössel, sárgával, rózsaszínnel.

A második félidőre már kevesebb poén jut, megmarad azonban az érdekeségi tényező és változatosság. A szemem köszöni szépen Cakó Ferencnek a homokanimációt, az apjának ajánlott *Érintést*.

Vergine Keaton kollázs drámájában az üldözött szarvascsordából üldözők lesznek. Akarva-akaratlan, de van egy enyhe pszichedelikus rock koncert íze (de az is lehet, hogy csak az én elvetemült elmém gondolja így).

Emanuel Gorinstein *Víztornyistája* kicsit szomorkás, kicsit melankolikus, de leginkább meghatóan szép kis történet, s az ezt követő, *Ámár* címre keresztelt záró darab, Isabel Herguera masszív agygörcse tesz arról, hogy a hegedűtől nyugalomba szenderült néző el ne szunyókáljon. Nézem a képeket, s szinte észre se veszem, hogy a szemgödörben pogóznak a hangyák. Üt. Halántékon. De tényleg. Nagyon.

Ahányféle rendező, annyiféle animáció. Figyelem! Nem csak szórakoztat.

Szele Zoltán: Kísérleti filmek 1.

Sokan óva intettek attól, hogy kísérleti filmek nézésére adjam a fejem, de én nem hallgattam senkire, és belevettem magam a szekció alkotásainak megtekintésébe. Jól tettem.

Igazán változatos utazáson estem át, és itt nem csak arra gondolok, hogy a világ majd minden tájára eljutottam a filmek által, hanem arra is, hogy kifejezetten változatos volt a program. Leegyszerűsítve, volt vicces, volt megható, volt megterhelő és volt szimplán csak igazán ötletes darab. Mivel a változatosság gyönyörködtet, kaján vigyorral léptem ki a kamarateremből, miután felkapcsolták a lámpákat.

Első állomás: Brazília – Amir Admoni: Timing / Időzítés

A brazil rövidfilm az idővel játszik el sajátos módon, miközben a rendező ugyancsak sajátos módon mesél egy fiatalemberről, aki a vasútállomás órájának foglya lesz. Metaforikus alaphelyzet, szépen fényképezett és az animációs technikát is ötletesen kihasználó alkotás az Időzítés, éppen megfelelő (kifejezetten erős) nyitófilm ehhez a szekcióhoz.

Második állomás: Ausztria – Michael Rittmannsberger: Sister / Húgom

Mindenféle formanyelvi vagy más elemzés helyett talán elég annyit írni, hogy a film félelmetesen (tényleg) jól ragadja meg a "veszteség" fogalmát, s addig a hat percig, amíg tartott, szinte levegőt sem vettem. Legutoljára ennyire Lars Von Trier Antikrisztusának kezdőjelenete ragadott meg, ami önmagában, kisfilmként is megállta volna a helyét.

Harmadik állomás: USA – Alla Kovgan: New London Calling

Ez egy könnyedebb film volt a Húgom okozta sokk után: arról szól, hogy a gyermekek hogyan alakítják ki saját kis világukat, szokásaikat az utcán való játék közben. A vidám, pörgős kisfilm azért hagy maga után némi keserű szájízt is: manapság, amikor már egy alsós diáknak is van saját Facebook profilja, s a közösségi élet egy (kinél kisebb, kinél nagyobb) része az online univerzumban játszódik le, ilyen és ehhez hasonló jeleneteknek egyre ritkábban lehetünk tanúi az utcákon...

Negyedik állomás: Magyarország – Gutema Dávid: Hangos felületek

A film pontosan azt adja, amit a cím ígér, sem többet, sem kevesebbet, viszont négy percben ez is egy kifejezetten érdekes élmény, és külön öröme ad okot, hogy mindez magyar rendezőnek köszönhető.

Ötödik állomás: Magyarország – Igor and Ivan Buharov: Kormányeltörésben

A szekció leghosszabb, legmegterhelőbb, de ezzel egyenesen arányosan talán legösszetettebb filmje. Az alkotók egy verset álmodtak vászonra, dialógok nélkül, fekete-fehérben forgatva, és valószínűleg hosszú órákig lehetne beszélgetni, vagy akár egy egész könyvön keresztül tanulmányozni a *Kormányeltörésben*-t.

Hatodik állomás: UK – Andrew Kötting: Sea Swallow'd /Elnyelte a tenger

Érzések, csapongva, fejezetekbe szedve, látszólag összecsapva, mégis tökéletes rendszerbe helyezve. Bizonyos részleteiben felkavaró, sokszor morbid humorú, ugyanakkor minden egyes részben felismerhetünk legalább egy, de inkább több érzést, amit magunk is átéltünk.

Hetedik állomás: Spanyolország – Angel Aldarondo: Ondar Ahoak / A homok szájai

Igazán érdekes vizuális megjelenítésű kisfilm, amibe a rendező valószínűleg rengeteg mindent belezsúfolt a saját életéből, s még azt is megtudhatjuk, hogy miként lehet megállapítani pontosan egy tonhal életkorát. Elvégre ki tudja, mikor lesz szükségünk egy ilyen információra...

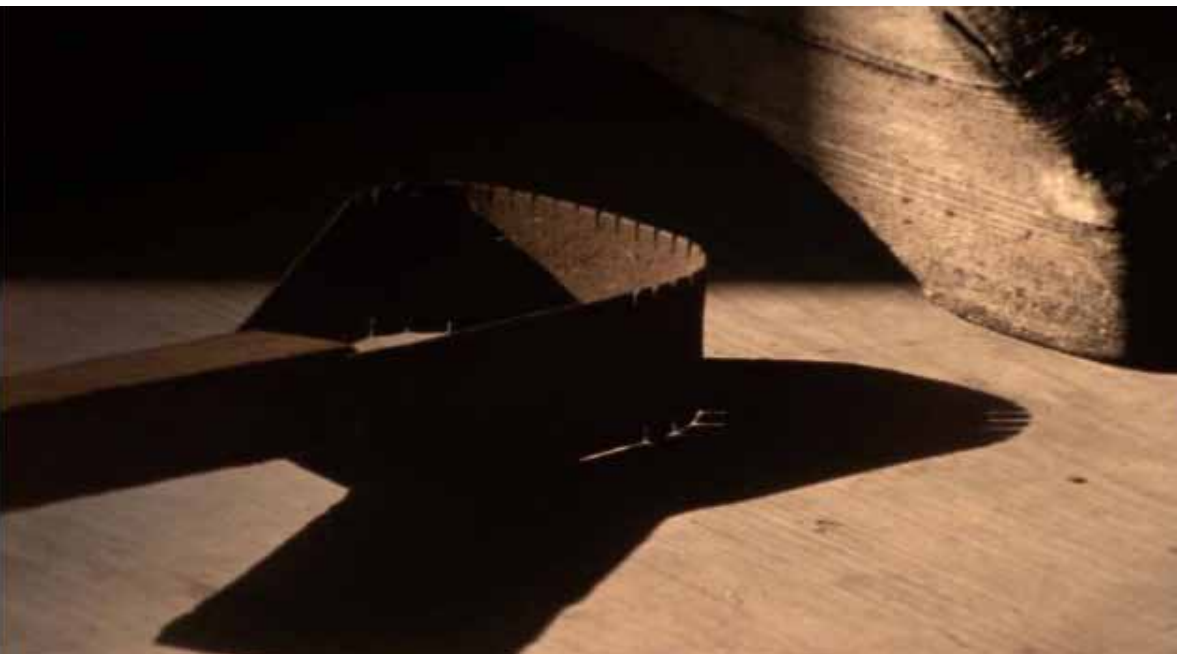

Nyolcadik Állomás: Tajvan – Dai Yi MIng Zhi De Shi Wu / A névtelen

Az ázsiaiak mindig is erősek voltak abban, hogy igazi audiovizuális élményt nyújtsanak a nézőnek. A tajvani rendező filmjében embert, illetve emberi részeket csak részben láthatunk, minden a látott, illetve hallott dolgok közötti összefüggésre van kihegyezve, meglehetősen tökéletesen.

Kilencedik állomás: Spanyolország – Kote Camacho: La Gran Carrera / A nagy futam

Egyértelmű közönség kedvenc kisfilm, aminek legnagyobb ereje abban rejlik, hogy akasztófahumora (szó szerint) tökéletesen működik, s miközben nevet az ember, talán észre sem veszi, mekkora kritikát fogalmaz meg az emberi reakciókról a rendező.

Tóth Kriszta: Egy csendes mozi

Oltsuk le a lámpákat, kapcsoljuk ki a telefonunkat és helyezük kényelembe magunkat. Készüljünk fel, vegyünk egy nagy levegőt és "merüljünk el", indulhat a film.

Alekszej Fedorczenko *Csendes lelkek* című drámájában nyomon követhetjük a Merja kultúra által a halottak számára diktált utat. Miron felesége meghal, a lesújtott férfi megkéri az egyik beosztottját, Aist-ot hogy segítsen levelezni neki a "temetést". A két férfi útnak indul, hogy átadhassák Miron feleségét a víznek, ezáltal téve őt "halhatatlanná". Hiszen a merjánok mind erre vágnak, a fulladásos halálra, a "halhatatlanságra".

A történetet Aist meséli el, és többször utal a múltjára, a gyermekkorára, amit a rendező jól időzített flash-back jelenetekkel mutat be nekünk. A film több helyen meghökkentő, de sehol nem polgárpukkasztó. Leesik az állam, de nem fordulok el, mert valami odaszegezi a tekintetemet a vászonra, és mégsem érzem erőltetettnek.

Azt hiszem, hogy a *Csendes lelkek* egész egyszerűen nem akar több lenni annál, ami valójában: az elengedés folyamatának bemutatása egy sokunk számára idegen, sőt ismeretlen nép szokásai szerint. Egy teljesen más, új világba kalauzol el minket Fedorchenko. Hosszú snittek, vonatott cselekmény, rengeteg statikus felvétel, kevés beszéd és remekül komponált filmzene. Ezek mind miattunk vannak, hogy ne csak szimplán lássunk egy temetési procedúrát, hanem át is érezzük az elvesztés-elengedés különböző fázisait.

Az egész film melankolikus hangulatát a színhasználattal (jellemzően szürke) és fényárnyék viszonyokkal is erősíti a rendező.

Ugyanakkor a komorság, a lassúság és a cseppet sem vidám téma ellenére mégis volt valami magával ragadó, felemelő lendület a képsorokban.

Szele Zoltán: Kisjátékfilmek 2.

A kisjátékfilmek 2. összeállításban ismét nagyon változatos helyzetekbe csöppenünk, változatos reakciókkal fűszerezve.

Az *Ogrodzienie* (Kerítés) című lengyel filmmel kezdődött a szekció. Ha tönkremegy a kerítés, meg kell javítani. Ez pedig férfi feladat, s ha egy házban csak anya és lánya él együtt, akkor segítséget kell kérni, vagy munkást kell felfogadni. Így kerül a falu szélén álló házhoz egy jóképű "rocker arc", aki egyből megtetszik mindkét nőnek.

A tizenhét éves lány kezd először közeledni, s minden naivságával azt hiszi, hogy lehet valami közte és az idegen között. Ekkor lép a képbe az anya, akinek udvarolni kezd a rejtélyes férfi, amit a fiatal hölgy érhető módon nehezen fogad. Féltékenység, bizalmatlanág lengi be a házat, Tomasz Matuszczak rendező pedig stílusosan, szép képekben és érzékletesen meséli el ezt az egészen hétköznapiak tűnő történetet. Kellemes, erős drámai filmet nyújtott át a Mediawave közönségének a lengyel.

A Kisjátékfilmek 2. szekciót egy kifejezetten fiatalokról, fiataloknak szóló alkotás, a belga *The Rains* zárta le, amelyben egy testvérpár turnézni indul Németországba, de az végül nem úgy sikerül, ahogy kellene.

Jeroen Jullet filmjéből árad az indie rock-életérzés, s miközben alkotása hitelesen mesél arról, miként keresik a fiatalok a helyüket a világban, még arra is jutott energiája a rendezőnek, hogy mindezt szórakoztató formában valósítsa meg.

Semmivel sem tud kevesebbet ez a huszonkét perces darab, mint nagyjátékfilmfesztiváljai, ráadásul kellemes fellazítja az embert a Margarét okozta sokkból, így könnyed szívvel tudom ajánlani bárkinek. Elvégre nem csak a húsz éveseké a világ, ugye.

A horvát Branko Istvancic *Riszájkling* című filmes dolgozatában egyértelműen a szekció legpoénosabb alkotását köszönhetjük. Köszönhető mindez a jellegzetesen déli hangulatnak, ami valahol a Macska-jaj legjobb pillanatait idézi meg, valamint a roma családfő egészen elképesztő aranyköpéseinek, egysorosainak, halálos dumájának. A közönség és én magam is imádtam a filmet, csak azt bánom, hogy egyetlen remek beszólást sem sikerült megjegyezniem, mert biztos siker lenne egyet-egyed bedobni egy baráti társaságban. Azt hiszem, a következő vetítésre jegyzetfüzettel ülök be...

Török Marcell 42 perces filmje, a *Margarét* megdolgoztatja a nézők türelmét. A statikus képekkel, állandó le, – illetve felblendékkel dolgozó, fekete-fehér alkotás néhol szimplán bizarr, néhol egyszerűen csak nagyon groteszk, és sokszor eléggé David Lynch-es.

Megfejtetni, legalábbis elsőre biztosan nem lehet, hogy miről szól, de ez talán nem is baj. Átérezni kell inkább, mint érteni. A sokszor érdemi cselekmény nélkül eltelő percekért bőven kárpótol a formai tartalom, az ügyes megoldások egész sora. A színészek leginkább olyanok, mint maga a film: furcsák, mert annak kell lenniük.

Korčok Péter:

Borongós dombtetőn magányos asszony

*Egy iráni elsőfilmes melankolikus alkotása szerelemről és persze halálról is.
Mohammadreza VATANDOUST: Amikor a citrom sárgulni kezdett...*

Shahrbanoo és Shahram eljegyzik egymást, azonban Irak és Irán közt kitör a háború. Shahrbanoo fogságba esik, s mikor évekkel később visszatér, Shahram már házasságot kötött Shahrbanoo legjobb barátjával, ráadásul két gyermekük is van...

Aki ez alapján egy kalandos mozira számítana, annak csalódnia kell. Egy rémálom és egy falfestmény utal a főszereplő háború alatt átélt borzalmaira. Nyoma sincs sziklára koppanó üres töltényhüvelyeknek, vércseppeknek is híján vagyunk, a film legmegrázóbb jelenete a már említett falfestmény, ahol a freccsenő vért vörös festék helyettesíti.

Mohammadreza Vatandoust rendező kíméletlenül számúzi az adrenalint filmjéből, Shahrbanoo a várostól távol, beteg apjával él, s végzi egyedül a megélhetéshez szükséges ház körüli munkát. Megtörve is töretlen, szomorkás de kemény vonásai ritkán adják meg magukat az érzelmeknek.

Kezére ketten is pályáznak: a szerethető, aranyszívvel és egyszerű gondolkodással felvértezett Seyed Agha és Shahrbanoo vérfertőzéstől sem visszariadó, ellenszenves hentes rokona egymás tökéletes ellentétei, s ez a film ugyanúgy róluk is szól, nem csak Shahrbanoo-nak, nekik is keserű a citrom.

A szeretnivaló, szerelmetesen dalolható Agha aranyosan udvarol, a magabiztos, nagyszájú rokon keményen akar, de végül kénytelenek mindketten a hozzájuk legközelebb állónak kiönteni szívüket. A trió vágyakozik, álmodozik és várakozik.

A történet nyugodtan, lassan csordogál, itt-ott egy-két kameramozgás, de egyébként, s a filmnek pont ezért sajátos hangulatot adva a felvevőgép makacsul rögzítve áll. A témérdek közelítő Vatandoust képei nem szebbek a valóságnál, kerülnek a giccset, nyugtatják a szemet. A rendező magabiztosan kezeli a szomorkás hangulatot, a film nem megy át nyomasztó melankóliába.

Az Amikor a citrom sárgulni kezdett... első játékfilmnek mindenképp erős. Szép. De nem gyönyörű. Megérinti a szívet. De nem markol bele. Nyugodt és csendes, mint a dombtető, ahová Shahrbanoo száműzte magát.

Tóth Kriszta: Testvér

Drogkereskedelem, fegyverek, szegénynegyed, erőszak, dráma, foci és a testvéri szeretet. A család mindennél fontosabb, de ahhoz, hogy valóra válhasson egy életcél, egy álom bizony áldozatokat kell hozni.

Marcel Rasquin a *Testvér* című filmben érzékletesen és nagyon is életszagúan mutatja be két fiú kálváriáját.

Julio és az édesanyja az utcán, a szemét közt találják egy kisbabát, Danielt. Magukhoz veszik, családtagként tekintenek rá, sosem idegenként. Julio és Daniel felcseperednek, a foci lesz a mindenképp, nem csak szerelmesei a sportnak, de rendkívül tehetségesek is. Fel is figyel rájuk egy edző, aki remek ajánlatot tesz a fiúknak, de eközben súlyos tragédia történik a családban, ami miatt minden a feje tetejére áll, elszabadulnak az indulatok.

A kérdés, hogy vajon sikerül-e végigmenniük a buktatókkal és akadályokkal tarkított úton, hogy végre az igazi szenvedélyüknek, a focinak élhessenek, vagy erősebb a kísértés és a bosszúvágy?

Mondhatjuk, hogy a sztori átlagos. Hamisítatlan dél-amerikai hangulat, erős érzelmek és puskaporos levegő. A rendező remekül érzékelteti a feszült légkört, a kézikamerás felvételek és a gyors, intenzív kameramozgások mind-mind fokozzák a feszültséget.

Mellesleg az egész film ettől lesz nagyon is realiztikus. Annak ellenére, hogy nem „igaz történeten alapul” nagyon is el tudjuk képzelni, hogy ilyesmi ott bármikor megtörténhet. A filmben nincs meglepetés, nincs újdonság, sem különböző extrém vizuális effektek. Egyszerűen csak elmond egy történetet két srácról, akik között rettentő erős kötelék húzódik. Nincs túlszólás, nem válik csöpögőssé, még a szomorkásabb jeleneteknél sem. A cselekmény a lényeg, és ez remekül lett kivitelezve.

A fiatal rendező bátor volt a témaválasztásnál, hiszen sokak szerint már-már elcsépelet a sztori, de ő mégis bevállalta, és nagyon jól tette, hiszen ezzel kivívta magának a szakmai elismerést és több díjat is besöpört különböző filmfesztiválokon (Havana Film Festival, Moscow International Film Festival, Los Angeles Latino International Film Festival stb.)

Kijelenthetem, hogy a realiztikus ábrázolás a legnagyobb előnye a filmnek, na meg persze az, hogy rendkívül pörgős, nincsenek üresjáratok és elejétől a végéig leköti a néző figyelmét. Bátran ajánlom mindenkinek a megtekintését, remek mozi.

Korčok Péter: Mikor Mona mesél

Hajdu Szabolcs filmjében Mona Paparunak (Török-Illyés Orsolya), hogy visszakapja kislányát a gyámhatóságtól, el kell mesélnie, mi történt vele, míg külföldön volt. A nem annyira izgalmas, mint amennyire kalandos történet az esőmosta koncerttől Pascal liverpooli bordélyáig egy kis valószínűséggel túlival megbolondítva valahogy így szól:

Mona a tengerparton találkozik Viorellel (Andi Vasluianu), a rendőrség által körözött piti, de szimpi bűnözővel, s tiszavirágnyi együttlétük gyümölcse, Viorica öröklí a férfi különleges képességét: képes lesz álmái kivetítésére. Mikor évekkel később Monát apja (Razvan Vasilescu) Németországba csalja, hogy kurvának eladja, Viorica anyja jósnő nagynénijénél, Rodicánál (Oana Pellea) marad megőrzésre. Az innen párhuzamosan futó két történetszálon nyomon követhetjük Mona nyugat-európai hányattatásait, míg keleten a nehéz helyzetbe jutó Rodica számára a pici Viorica apjától örökölt képessége csillantja fel a reményt.

A jól megírt, de még jobban eljátszott mellékkarakterek izgalmasak, s egyáltalán nem fekete-fehérek: A Monát túszul ejtő, pisztolyával hadonászó, buziverő Viorel jófej. Ha későn is, de Mona öregesen sármos, szemét patkány apjában felébred a lelkiismeret. A titokzatos és megkapó Pascal (Shamgar Amram) gonoszsága bohócmutatványával és életfilozófiájával higitott, s bár nem nagy fegyvertény, mikor saját szájából hangzik el, de Mona valóban járhatott volna sokkalta de sokkalta rosszabbul.

A bordélyház ízlésesen perverz, a durva jeleneteket a rendező vagy gondosan elrejtí a néző elől, vagy megszakítja, mielőtt nagyon bedurvulna, de a latexruha, porszívó, csövek és láncok beindítják annyira a néző képzelőerejét, hogy kirázza a hideg. Mesehősök és irodalmi alakok pár négyzetméteren, Pinokkió, Lolita és Desdemona, jól vigyázz mit teszel Mona, utóbbi valóban kegyetlen tortúra. Fogság és kiszolgáltatottság, a nők áruként való kezelése az underground piacon – hogy legyen egy kis társadalomkritika (is).

Apró finomságok bukkannak fel végig a filmben: a polgármester testőre egy kisgyermektől veszi el az esernyőt, hogy főnöke ne ázzon meg, üres flakonokból összetákolt úszógumi, a tengerparton befigyel a férfitanga, ülve, telefonálás közben pingpongozik az öreg, négytagú család három lappal a vonaton – a filmnek olyan elemei, melyek nem viszik előbbre a sztorit, mégis hozzáadnak a hangulathoz, és megmosolyogtatnak; oldják a cseppet sem könnyed történetet.

Üresjáratok nélküli (bár korántsem görcsök nélkül szótt) történet, látványos vizuális világ, mágikus realizmussal fűszerezve – Bibliothèque Pascal, Hajdu Szabolcs filmje.

Szele Zoltán:

Kisfilmek a nagyvilágból (Kisjátékfilmek 1.)

Mindig jó, ha az ember beharsoghatja a világba, hogy kiváló magyar alkotást látott, olyat, amit csak kevesen tudnak csinálni. Zomboráczy Virág *Valami Kék* című filmje kimagaslott a Kisjátékfilmek 1. szekcióból, sőt, tulajdonképpen a Mediawave-en eddig általam látottak közül is a legjobb volt.

Falun járunk, lakodalom van. A menyasszony feltűnően rosszkedvű, s ez akkor is így marad, amikor megérkezik a bulira régi barátnője: kettejük kapcsolata valamikor régen biztosan jó volt, de mi már csak két egymástól elidegenedett nőt látunk a vásznon. A terhes menyasszony, Alíz vádlón tekint a főiskolára ment Marira, azt látja benne, amit ő elszalasztott, a továbbtanulás lehetőségét, a bulikat, az életet.

Zomboráczy Virág rendkívül ügyesen, mindenféle erőltettség nélkül mutatja be kettejük viszonyát, s a *Valami Kék* hangulatában és miliőteremtésben is kiemelkedő darab. A dráma és a rejtett humor remek egyvelege a film, és csak azért nem írok róla többet, mert addig dicsérném, hogy már senki nem hinne nekem, illetve azt hiszem jobb, ha mindenki meghagyom a lehetőséget, hogy szépen felfedezze magának minden apró kis darabját ennek a magyar mozinak.

Natalie Teirlinck *Venus vs. Én* című, majd fél órás filmje volt a legnehezebben emészthető, illetve értelmezhető darab a szekcióban. A történet egy kislányt állít a középpontba, aki nehezen dolgozza fel, hogy édesanyja új férfit a családi otthonba. Marie az emlékekbe menekül, miközben a beszélgetés és a kommunikáció hiánya miatt mentális problémák alakulnak ki nála.

A film pont azért lesz kemény és nehezen nézhető, mert a gyerekek sorsproblémái mindig érdekesebbek és megrázóbbak egy fokkal, mint a felnőttekéi, főleg, ha olyan ügyes tálalásban találkozunk velük, mint a *Venus vs. Én*-ben.

Rendkívül aktuális problémával foglalkozik a *Nola*, olyannal, ami nap, mint nap fel szokott merülni a magyar médiában is. Vissza lehet illeszkedni a társadalomba több évnyi börtönben töltött idő után?

Ha Askia Traore filmjéből indulunk ki, akkor válaszunk, csak annyi lehet, hogy "talán, de nehezen". Persze mindez bonyolultabb kérdés, mint hogy egy kisfilm alapján adjunk rá választ, a lényeg azonban az, hogy a *Nola* hiteltel és letisztult képet fest a helyzetről egy színes bőrű, már nem annyira fiatal nő szemén keresztül. Ennél többet nem is kérhetünk.

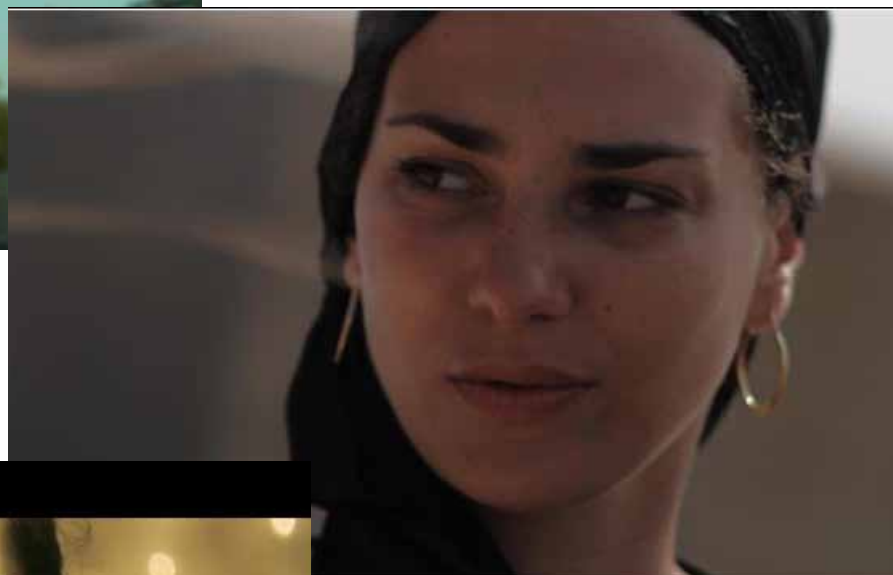
Oliver Loustau *Háborgó Tenger* filmjében a sztrájkot megszegve egy halászhajó kifut a tengerre, és elsüllyed. A néző láthatja az otthon maradt rokonok

szenvedését, illetve a három halászt, akik megmenekültek, de nem tudnak életjelet adni magukról, és egy kis gumicsónakban hánykolódnak a tengeren. Míg a halászok a túlélésért küzdenek, családtagjaik azért, hogy a hatóságok ne adják fel keresésüket, hiszen ők meg vannak győződve róla, de legalábbis reménykednek benne, hogy eltűnésük ellenére életben vannak szeretteik.

A remek színészeknek, és a rendező azon döntésének köszönhetően, hogy a halászokat és rokonaikat felváltva láthatjuk, s így tisztában vagyunk az egész helyzettel, igazi érzelmi hullámvasútnak van kitéve a néző.

A kettős nézőpont rengeteg hálás szituációt szül, különösen a befejezés sikerült megrázóra, és valahol mélyen igazán megmosolyogtatóra. Mindenképpen érdemes rászánni az időt a megnézésére.

Szabó Csilla Tune című filmje méretes jobbhorgot ad a sztárvilágnak és a divatzenéknek. Alig hét perces kis gyöngyszem ez, ráadásul magyar, szóval örülök, örülünk, nézze meg mindenki, aki teheti, megéri, mert jó, okos, szarkasztikus, elég kemény, és még odavágós kis csattanója is van.

Tóth Kriszta:

Nézz a képsorok mögé! (Kisjátékfilmek 5.)

Elöljáróban csak annyit, hogy: Te jó ég! Hatalmas élményt nyújtott ez a kisfilmcsokor, egyszerűen imádtam! A szám szerint nyolc kisjátékfilm alatt, hol a meghatottságtól, hol pedig a röhögéstől könnyeztem.

Kezdsnek Renaud Callebaut *Lány az úton* című munkáját mutatták be, erős indítás volt.

Egy nőt látunk a fürdőszobában, különböző szögekből felvéve a tisztálkodási szertartást, testápolást, smink készítését.

Következő kép, a nő egy buszon ül. A hatásos csattanót nem lövöm le, de elég megrázó volt, talán nem csak női szemmel nézve.

Ezután Melanie Pieper *Múlandó találkáját* nézhettük meg, ami két nőről szól. Rettentő érdekes kisfilm volt, kicsit bonyolult is, de a lényegét talán úgy fogalmaznám meg, hogy két totálisan ellentétes személy között lévő erős kötelék, ami még az évek előrehaladtával sem gyengül.

Kreatív vágások, időben és térben is megbontott cselekményszál és szép felvételek jellemzik a filmet.

Harmadikként következett Christer Larsen *Elsőszülött* című nagyon ötletes, nagyon frappáns, morbid humorral fűszerezett filmje. A testvérpár együtt él, egy fura, csapdákkal teli lakásban. Az idősebb férfi egy dobozt őriz, amit a testvére mindenáron meg akar kaparintani, még a gyilkosságtól sem retten el...

A lombikszerű helyzetben, az összezártságtól és a túlzott kíváncsiságtól meg bomlott elmék harca egyszerűen frenetikus!

A következő a 16 perces León Siminiani által rendezett, *A díj* címet viselő alkotás volt.

Egy férfi-nő kapcsolatot mutat be, ahol már túl sok probléma tornyosul a háttérben, és a bili természetesen a legrosszabbkor borul ki, egy díjátadó előtt.

A filmben nem kapunk megoldást, nyitva hagyja a végét Siminiani, ránk bízva, hogy vajon mi is történik majd a kívülről tökéletes és tündöklő párral.

Ötödiknek Bernardo Nascimento *Észak-atlanti* című, igaz történeten alapuló, szívszorító kisfilmjét nézhettük meg.

A nyolc film közül ez volt a legnagyobb hatással rám, itt nem az ötletesség, nem a humor, nem a kreatív felvételek vitték a prímet, hanem maga a cselekmény.

Egy pilóta és egy légiforgalom-irányító rádióbeszélgetését követhetjük nyomon. A két férfi kérészéletű, de örökre nyomot hagyó barátságát nagyon meghatározó módon szemlélteti a rendező.

Míg a zsebkendőm után kutattam elkezdődött Asier Altuna *A nyáj* című rövid fekete-fehér szösszenete. Elképesztő ötletes film, amit mi harsány nevetéssel díjaztunk.

Egy nagyvárosban járunk, ahol az "embereket" összetereli a falkavezér,

és határozott léptekkel megindul a csorda. Majd összefutnak másik csoportokkal, és megkezdődik a harc a különböző "nyájak" között. Felfogható egyfajta társadalmi görbe tükörként is a film, érdemes elgondolkozni rajta.

Az utolsó előtti filmecske Keren Marciano *Egy zavarodott kisasszony emlékei* címet viseli. Ismét volt okunk a kacajra, de utólag átgondolva a komikus elemek ellenére, ez sem egy kifejezetten vidám sztori.

A főszereplő a 25 éves Lola, akinek legnagyobb "hibája" az, hogy még szűz. Őt talán még nem is zavarná, de környezete nyomására elkezd egyre frusztráltabbá válni a témát illetően. A Lolát játszó színésznő (Sara Giraudeau) mimikája elképesztő, remek választás volt a szerepre.

A legvégére hagytak egy hatalmas humorbombát, ami jó nagyot robbant. Giulio Ricciarelli *Fények* című, negyed órás, hasfájós röhögést okozó kisfilmjében minden klappolt. A színészek, a helyszín, a sztori, a beállítások, a minőségi felvételek.

A kisvárosi rendőr mindenáron a hős képében szeretne tündökölni, de mivel egyáltalán semmi nem történik körülötte, kénytelen ő kreálni valamilyen problémát, amiből megszületik a gyilkos feszültség. A befejezés groteszk, némi fekete humorral megspékelve.

Összességében remekül szórakoztam, mindegyik filmben volt valami szerethető, szórakoztató, elgondolkodtató. Azt kell mondanom, hogy jóval több van ezekben a néhány perces munkákban, mint azt első ránézésre gondolnánk.

A versekhez tudnám hasonlítani őket. Néhány sorban (percben) egy egész élet, társadalom, házasság vagy tragédia története van jelen tömörítve, nekünk csak némi figyelem ráfordításával ki kell bontanunk, megéri.

Korčok Péter: Megüli a gyomrot? (Kisjátékfilmek 3.)

Elcseszett emberi kapcsolatok, családi drámák – nézőt próbáló, szimpátiaéberesztős, kemény volt a Kisjátékfilmek 3.

Főleg, hogy az előétel és a desszert közt két nehezen emészthető fogást tálaltak, de ne rohanjunk előre. Julien Lucas *Szörfösök* című kisfilmjében bizonyítani akarás és veszteni nem tudás csap össze, s így a baráti vetélkedés tragédia felé veszi az irányt.

A hangulatos, elhagyatott tengerparton egy, a homokba nyakig beásott férfi (mert ő bizony ki tud mászni) kétségbeesve várja, hogy az emelkedő vízszint elérje. Barátja, miután fejbe csapta egy szörfdeszka (mert ő meg szörfözni tud), ájultan fekszik...

A segélykiáltásra senki sem felel. Happy end is lehetne a vége, miután feleszmél a haver, s az utolsó pillanatban kiássa társát. Egymás nyakába borulnak, de ha valaki masszívan büszkeségből és egóból építi fel személyiségét, akkor nehéz kiszívni a mérget egy beteg barátságból, s az eredmény csihi-puhi a stáblista alatt.

És akkor jöjjön a vaskos főétel, két nyomasztó családi dráma kemény egy órában.

Prikler Máttyás *Köszönöm, jól* című filmje egy családról szól a gazdasági válság árnyékában. Miután jóban-rosszban oldalbordája a másvilágra költözik, a nagypapa lánya és fia nyakára marad.

De nekik dolgozni kell, gyereket nevelni, egyáltalán élni, mindent beosztani, s a nagyapára nincs idő. Ő már felesleges, semmire sem jó, csak púp a háton. Még a kegyes hazugságból sem kap, az aranyosan álszent, erőltetett mosolygós és tettetett együttérzős maszkot a fia otthon felejt...

A vászon izzadja a DV reálszagot, semmi mese, nem, itt nincs, minden olyan valóságos, mintha nem is lenne ott a vetítőgép a vászonnal – s ezért brutálisan hosszú az a negyven perc. Nem azért mert rossz a film, a film nem rossz (s annál pár kanállal több), csak a téma annyira nem egyedi, hogy már ijesztő. A gazdasági válság csak sózott hab az odaégetett tortatésztán. Papó a fejéhez vágott kioktató ordibálások után öregotthonban találja magát, míg gyermekei zsákokba öntik lakása tartalmát... Köszönjük, hogy felneveltél. A film betalál. Ahova kell.

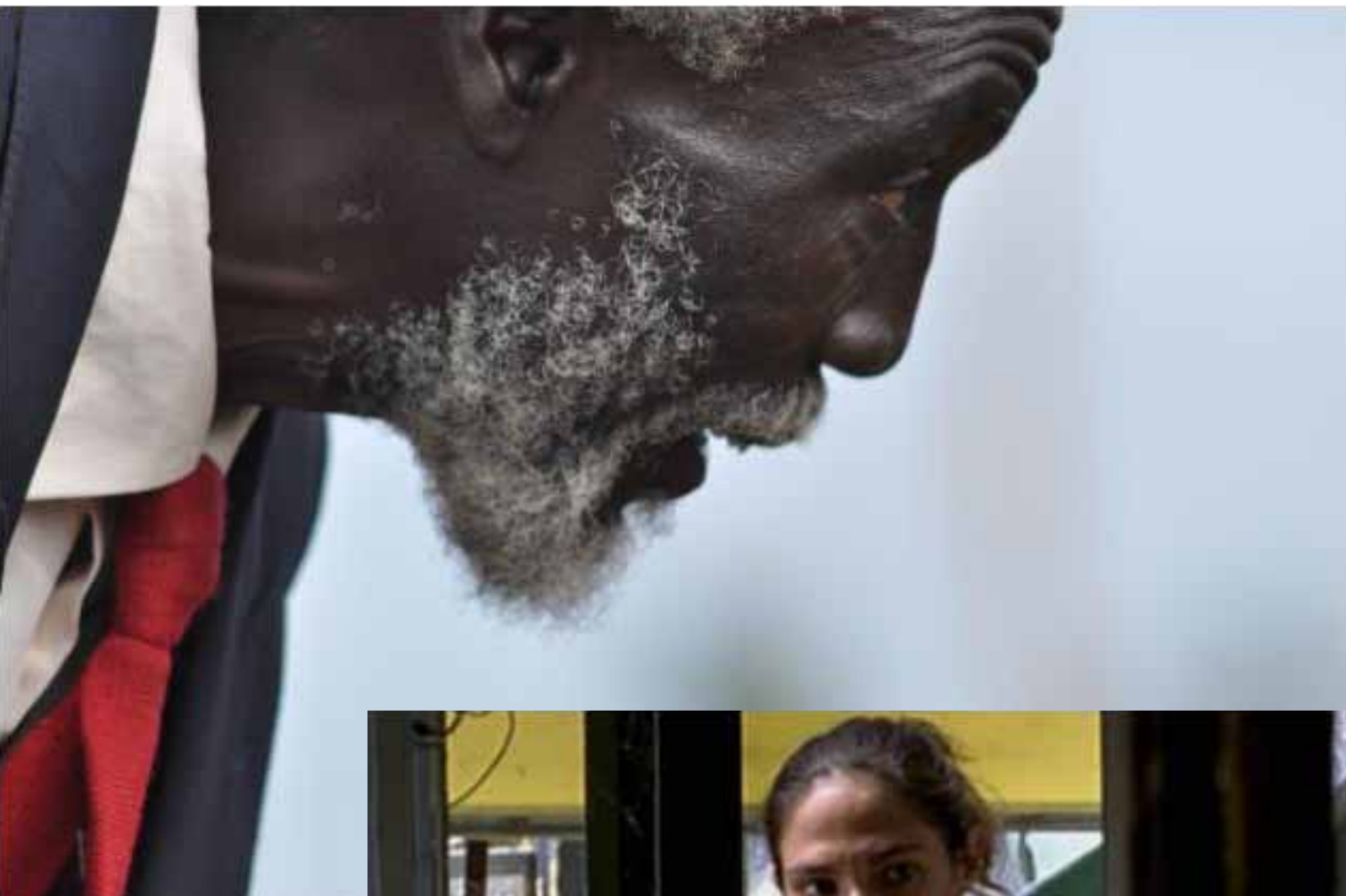
A következő fogás: *Tudom, hogy van valaki*. A séf: Gianclaudio Cappai. Helyszín: vidéki ház. Légkör: fülledt, nyomasztó, fojtogató. A nap sugarai küzdenek a felvert porral. Száműzött idill, a családot összekötő pókháló számai bármikor elszakadhatnak. Fűszer: kakasviadal és agonizáló pszichofiú. Befogadás: nem egyszerű.

Végére marad a desszert, hol máshol is legyen. Dakar szegénynegyedében Lamine, a szimpatikus, szénfekete öregúr randira készül, főnöke apró, fehér, gyapjas ölebével. A kutyakozmetikázott kis aranyos márkás ebédje után azonban elkóborol.

Rémi Mazet *Siggil* című filmje megmutatja, nyomornegyed ide vagy oda, fullasztó hőség és túlzásúfolt buszok, szeméttelp és piszok – lehet élni. Az életvidám mosónők mindenestre tudják, hogy kell.

Jól eltalált poénok (a fekete rendőr lerasszistázza a fehér kutyust, mert az tönkretette ruháját, vagy a zenélős füves 'miértennénkmikutyát' kollektíva), melyeken következmény nélkül lehet nevetni, a rendező nagyon jól megtalálta a komolyság és könnyedség közti egyensúlyt, s ábrázolta a szegény és gazdag közti ellentétet.

Mosolyogtat, de azt végig, a Lamine szerepére tökéletes El Hadj Dieng szerethető, s kár, hogy az a 20 perc nagyon gyorsan eltelik...
De, ez így van jól. Finom volt.

Tudom, hogy van valaki
(R.: Gianclaudio Cappai)

Tóth Kriszta – Korčok Péter: A Kaposvári Egyetemisták filmjei

A Mediawave utolsó napján mutatták be a Kaposvári Egyetem Művészeti Kar Mozgóképkultúra Tanszék hallgatóinak filmjeit. Egyszínűségben és ötlet hiányban nem szenvedtünk... hmm... szenvedtünk egyáltalán? Nem. Nem szenvedtünk.

– Nos Kriszta, agyelmanjünk, ha már előttem kancsó fröccs, előtted üveg sör? Kiöntöd éjjel a lelked a lábfejednek? Én igen, de combra veszem.

– Én örülnék ha a lábfejem azt mondaná, hogy gyönyörű élni, de eddig még nem szólt hozzám, vagy csak nem hallottam a kegyetlen cipőim miatt?

– Pici virágok, extrém beállítás írógépen keresztül lábfejre, szexi narrátorhang, mások regényes élete, s kérdései zenére, egy szobába zárva, egyébként, ha belegondolsz, Tomasits Vini Evelin témája komoly... De digitalizálódjunk, szobából ugorjunk át a virtuális valóságba, az ember legjobb barátja mégsem a lábfeje, hanem a...

– Kutya?!

– Nem!!!

– Akkor én klikkelnék egyet, sürgős lájkolhatnék kom támadt! Fehér Zsuzsa 21. századi önportréja és az enyém között csak annyi a különbség, hogy én már ki se lépek a valóságba, esetleg a közeli pékségbe, és/vagy vendéglátóipari egységbe...

– Ezt most dekódoljam? Kocsma?

– Köszönöm Péter, igen kocsmába, de oda is kizárólag csukott szemmel. Nem vagyok antiszociális, csak nincs mindenhol WI-FI.

– Nálam nyert, többet sugallt, mint amit a narrátor elmondott. Szegény kutya, ez nem az ő évszázada, de táncolni monitorral nehézkes. Mózes Gergely primán összerakott riportja nevettegetett, nem untatott, le tudott kötni a lány és A bajnok, itt a dog dancer ebé volt az első hely. De amúgy én a lánctalpas teknősbáccsival vagyok!

– Ha már így gonosz módon lestoppoltad akkor én leszek a nindzsanyúl. Végülis nem mindegy? A Mester-Ballér-Szekeres trió animációs agymenésében nem a teknőc győz, meghalunk mindketten... De legalább viccesen! S ha már a halálnál tartunk, benned milyen félelem rejlik?

– Kórháztól és vérvételtől pont nem félek...

– Én már a kórházi ágy láttán majdnem beájultam.

– De gyenge! Én horrorfilmekben jóhogynem nevelkedtem, Egyed Zsófia ha minden szőrszálát nem is, de a frászrázó zenére hatásosan rímelő képsoraival végigfuttatott pár kósza áramot a gerincemen, késes gyilkos, repülő szerencsétlenség, pók, még nagyobb pók, vérvétel – Félelem, ami bennünk rejlik, de egyik sem az, ami bennem rejlik.

– Inkább nem kérdezem meg, mi az, de Bojtos Dávidtól igen, hogy B. D. mit akarsz?

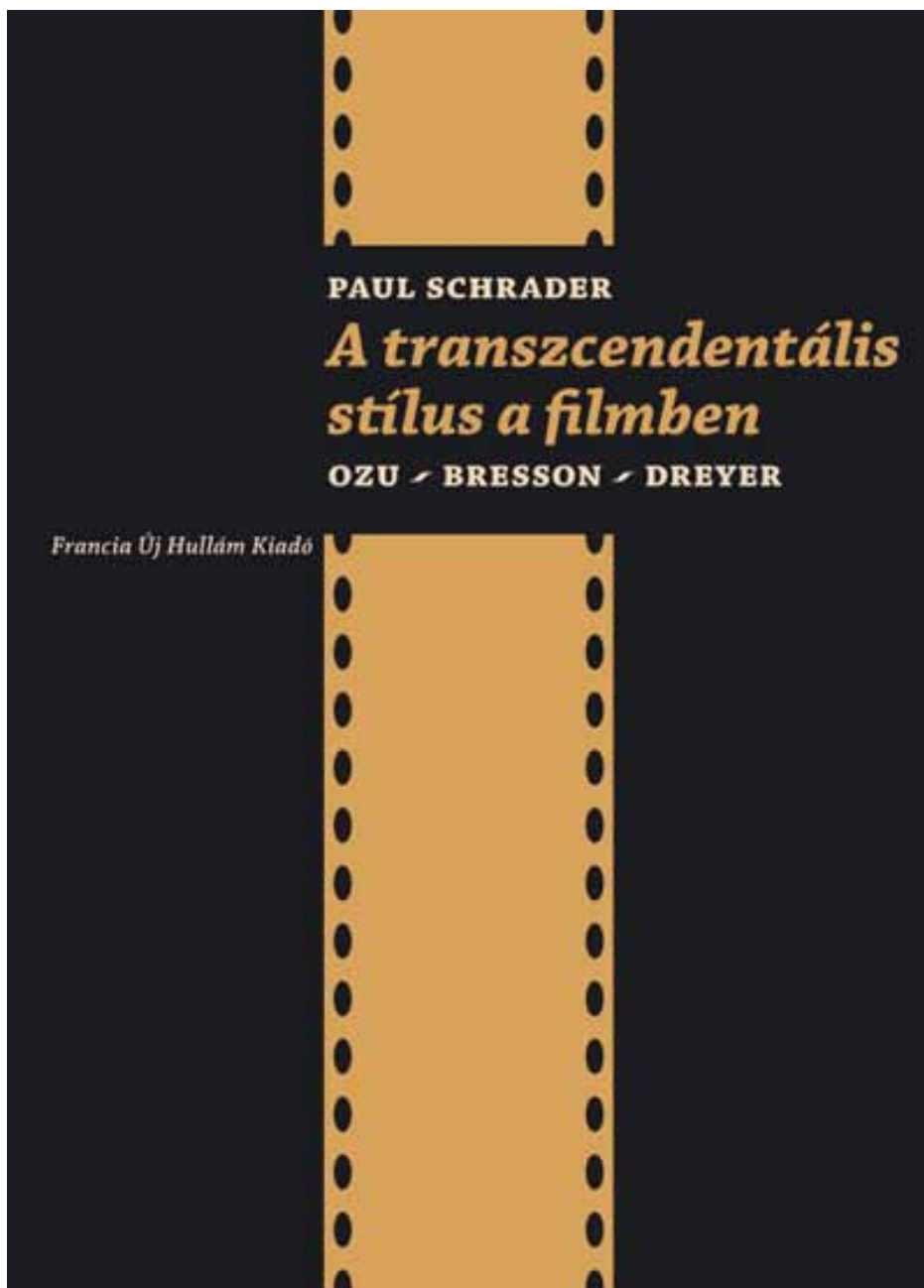
- Hát, amint belépett a képbe a leány, a fekete-fehér képkockák színesbe vi-
rultak...
- Pasik -.-
- És akkor tudod mit?! Kneipp Dávid üde tavaszi, sejtelmes erotikája az egy-
másra montírozott képkockákon is végigsimította... az arcomat.
- Szörnyű vagy! Nekem tudod mi simogatta a pofikámat? Liszkai Attila Útja a
suliba egy kis Radiohead aláfestéssel. Bár maga a téma kikészített, így nyár
küszöbén. Örülök, hogy végre délig ágyban maradhatok a plüsspatkányom-
mal.
- Azért Jablonszki Attila Menedék című filmjében is befigyel a barna plüssma-
ci, én mondjuk csak Darth Vader bábuval tudnék mosolygósan aludni, szigo-
rúan latex bevonattal. Menedék amúgy, hétszentség, párnák és paplan közt
alva el lehet bújni rendesen a világ elől, s én már ágy híján aludtam barátság-
talan parketten, de a havas aszfalthoz tényleg kell a kaszkadőr... Rágyújtunk?
De csak sima cigire, mert nem akarok UFO-t látni.
- Jogos, bár jól nevettünk Kiss Dániel sztoriján, én se szeretnék találkozni
E.T. spanjaival. Ki tudja mi történne velem azalatt a két nap alatt. Így is van
rengeteg dolog, ami miatt aggódhatunk, például az erdőirtások, a fák átkon-
vertálása ablakkeretté. Tihanics Norbert aktuális témájú Epilógusában még
vetnek árnyékot a lombkoronák, de sajnos egyre kétségbeejtőbb a helyzet.
Ne sörözz! Ültessünk fát!!
- Én abba a kísérteties, színhiányos erdőbe be nem teszem a lábam!!!
- Beszari, és még én vagyok gyenge?
- A versfilmek zöme feladta a leckét, na melyikünk fog elbukni előbb? Tigris!
Tigris! Éjszakánk erdejében sárga láng, Gyuricza Barbara filmjében papírla-
pon grafitfogaival bárányt zabál!
- Te félsz a tigristől? Ne szórakozz... Láttad, hogy a tündérbogyó kismala-
cokkal is jól kijön a csíkos vadállat. Na jó, lehet én se hagynám, hogy adjon
egy baráti pacsit, inkább felugornék a következő vonatra, és természetesen
az utolsó vagonból szemlélném az utat, amit a hátunk mögött hagyunk, mint
Kobra Ágota főhőse. Bár azt mondják az okosok, hogy inkább előre tekint-
sünk, ne visszafelé. Na most akkor elöl vagy hátul?
- Ím, itt, leghátul, legelöl. De ha a vonaton hátrafelé ülsz, akkor a távolodó
sínek előre haladnak. Ööö... most mi van? Nem értem, mintha Düh ébredne
bennem... Komáromi Anna jóvoltából videóklippbe rukkanunk, táncol a vágás
zenére barátságatlan, sötét folyosón, fekete-fehérbe villanó képsorok...
- És színesbe, ha már itt tartunk, Bors Zsófia filmjében. Melankolikus, ablak-
párkányon kókadozó pasi, kedves hangú leány, szerelmi bánat netán?
- Érzelmi kavalkád. De az a zűrzavaros. A fiúban. A lány rendben van. Azt
hiszem. S kedvenc zenédre Kavalkád? Izgó-mozgó ecsetes, vízben mosott,
üvegbe zárt színvihar?
- Igen, kavalkád, az van a fejemben. Merencsics Melániának jár egy jó kövér
pirospon, hogy behozta Yann Tiersen-t a Mediawave-re. Egy órában irodalom,
képzőművészet, zene, film – csípem az univerzalitást. És a sokszínűséget.
- Uff.

Voltak itt rímre szabott versfilmek, animáció, portré, önportré és öninterjú, videóklipp, nagymacska és kiskutya, ufók... filozofikus és könnyed, kreatív és csattanós, nevettünk és néha hátborzongtunk, értettünk és nem is, félre- és értelmeztünk, és... és...

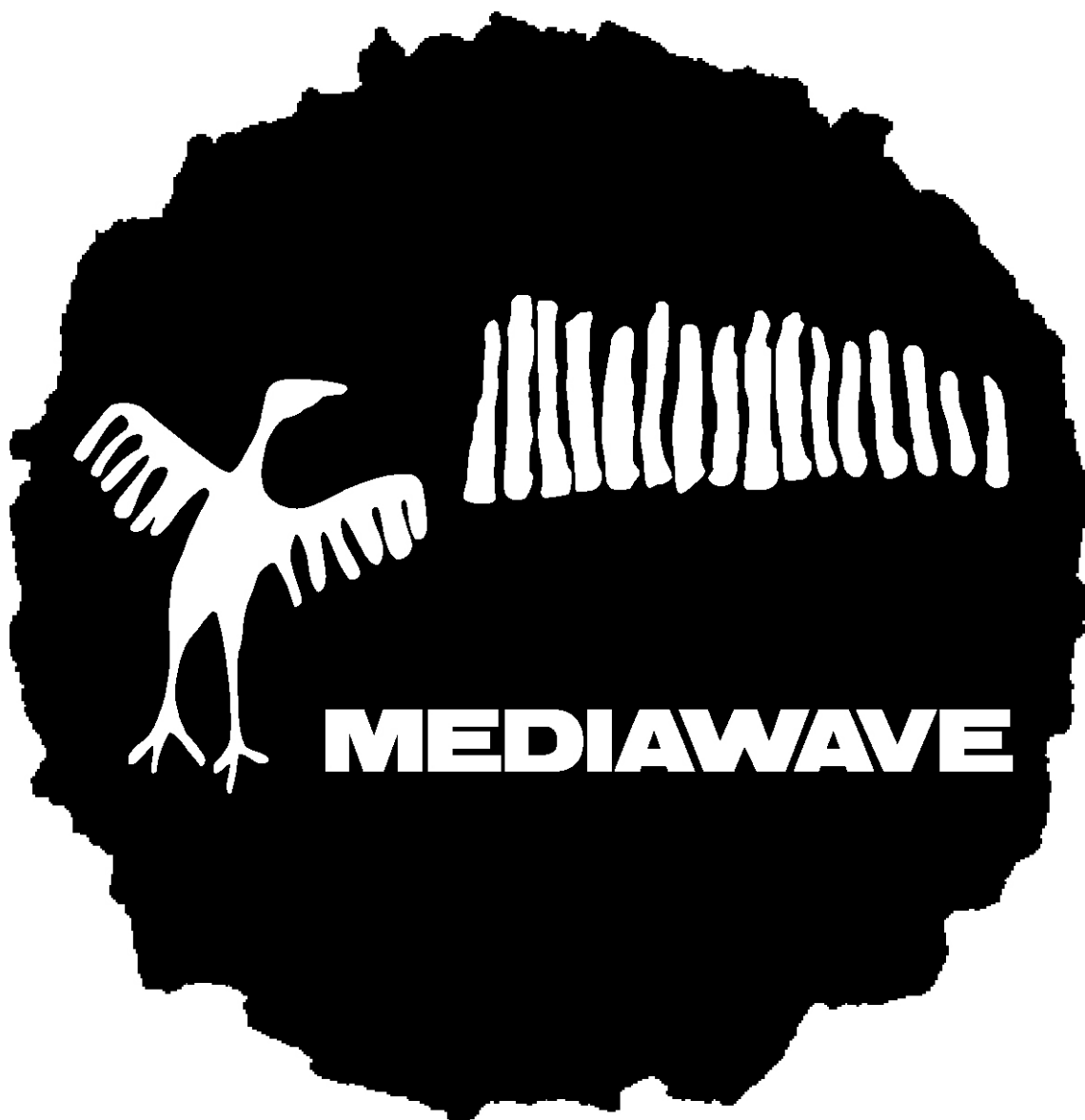
Örömmel értesítjük, hogy a szeptember elején megjelenő Szerzőifilmes Könyvtárunk 2. kötete már előrendelhető a kiadónál, a szokásos 30% kedvezménnyel, 3.000Ft helyett 2.100Ft-ért szeptember közepéig.

Első könyvbemutatónkat 2011. szeptember 20. kedd 18 órától tartjuk az Uránia Nemzeti Filmszínház kávézójában (1088 Budapest, Rákóczi út 21.). A kötetet Gelencsér Gábor filmesztéta mutatja be.

Minden érdeklődőt szeretettel várunk!

Francia Új Hullám Kiadó – Pentelényi László
Mobil: (20) 98-333-99 (70) 372-14-23
E-mail: fuhkiado@gmail.com
Honlap: <http://www.fuhkiado.hu>

FILMSZEM

I. évfolyam 2. szám - NYÁR (online: 2011. augusztus)

Főszerkesztő: Murai Gábor

Főszerkesztő-helyettes: Farkas György

Szerkesztőbizottság tagjai:

Kornis Anna; Bálint Zsolt; Fekete Evelyn.

Kiadó: Jade Unikornis Bt.

Szerkesztőség elérhetősége: editors.filmszem@gmail.com

ISSN 2062-9745